

EN HJÄRTLÖS HISTORIA

av Jörgen Stattin

Johannes tittar på hjärtat som slår rytmiskt i den lilla glasburken på bordet. Han vet inte var hans ska ställa det. Han hade ju gett bort det, men nu måste han göra plats för det någonstans här hemma. Åtminstone tills vidare. Kanske på spiselkransen? Eller i fönstret bredvid blommorna? Men det passar ju inte in någonstans, var aldrig meningen att det skulle stå framme för andras beskådan. Det var ju bara tänkt för hennes ögon. Sovrummet får det bli, bakom bröllopsfotot på hans föräldrar. Det blir en härlig symbolik också, som om jag gömmer det bakom mina föräldrar tänker han.

Operationen är planerad att ske om tre veckor. Då ska läkarna stoppa tillbaka det igen. Till dess får han leva med den konstgjorda pump som nu slår i hans kropp. Inte för att det gör honom något. Hjärtat i glasburken är på inget sätt bättre än pumpen han nu har i sin kropp. Tvärtom, glasburksversionen är rent funktionellt faktiskt sämre. Men det fyller en symbolisk funktion som Johannes tycker är viktig. Nu när det tillhör honom igen vill han gömma det där ingen kan hitta det, ju förr desto bättre och sedan kommer han att aldrig att ge bort det igen.

Det var tre år sedan nu. Han hade vaknat upp från operationen och aldrig känt sig så lycklig. Det var första gången han såg sitt hjärta utifrån, såsom andra ser det, och han hade gillat det han såg. Han hade naturligtvis, som alla andra, gjort sin själavandring när han fyllde 25 och kände därför sitt hjärtas alla skrymslen och vrår, även innan han såg dem rent fysiskt. Under själavandringen hade han upptäckt hur stort och formbart hans hjärta var. Han hade också sett dess skavanker, det temperamentsfulla, lättkränkta och sårbara. Men *Ledsagarna* hade gjort sitt jobb och lärthonom att älska sitt eget hjärta precis som det var skapat. På samma sätt som de lärt alla andra människor att älska just sina hjärtan. Det hände naturligtvis att de misslyckades ibland, men de allra flesta människor hade efter sin själavandring lärt sig att acceptera sig själva som unika skapelser, värda att älska just därför.

Han hade inte berättat om operationen i förväg eftersom han velat överraska Julia. Själva ingreppet hade inte tagit mer än en kvart, och två timmar efter han klev in på kliniken klev han ut igen med sitt hjärta pumpandes i en glasbehållare. Själva behållaren var unik i sitt slag, handtillverkad och specialbeställd från Indien. Kliniken hade egna varianter också, både de enkla, klassiska med vit träbotten, men även dyrare varianter i silver och guldornament. Olika teman och former. En del hade till och med infällda diamanter. Men Johannes hade velat ha något personligt som inte gick att köpa på en vanlig klinik. Han hade letat

inspiration på nätet och bestämt sig för ett löv som höll upp själva glasburken. Lövet skulle slingra sig upp längs glaskanten och vara i silver med en guldförgylld ram runt kanterna. Under burken hade han beställt inskriptionen "Jag till dig" i guldbokstäver.

Med behållaren omsorgsfullt inpackad i en väska hade han tagit en svävare hem från kliniken. Det var på dagen sex månader sedan de hade flyttat ihop och Julia hade dagen till ära lagat mat istället för att beställa från den inbyggda 'kocken' i huset. Julia gillade de äldre traditionerna. Det var en av alla de oräkneliga egenskaper han älskade hos henne. Hon hade ännu inte gett sitt hjärta till honom, men han tyckte inte det var konstigt eller gjorde något. Någon måste ta första steget. Detta var Kärleken med stort K, den där man ger förutsättningslöst. Utan förväntan på något tillbaka. Åtminstone hade han intalat sig det när han satt i den förarlösa svävaren som förde honom hemåt.

Julia hade lagat biff från en riktig ko. Hon ville överraska Johannes med den rätt han älskade mest av allt. Det hade inte varit lätt att hitta riktig biff men hon hade sina kontakter. Sedan man för några hundra år sedan lärt sig att framställa kött på syntetisk väg hade man bara kvar ett fåtal djur för att förhindra utrotning. Det fanns fortfarande kött att få tag i på vanlig väg men det var extremt dyrt och ansågs i vissa kretsar som oetiskt. Julia visste inte riktigt var hon stod i frågan. Å ena sidan tyckte hon det var fel att äta djur eftersom en efterfrågan oundvikligen leder

till ett utbud. Det hade så när förstört planeten en gång i tiden. Men samtidigt var hon svag för gamla traditioner och tyckte det var viktigt att komma ihåg sitt ursprung och hur människan en gång levte, vilket ju faktiskt hade innefattat att döda, och äta, djur.

När Johannes kom hem såg hon direkt att något hänt under dagen. Han hade aldrig kunnat dölja sina känslor för henne och hon älskade det. Det fanns ingen som gjorde henne så trygg. Hon behövde aldrig gissa vad han kände utan kunde läsa honom som en öppen bok.

– Hej Älskling. Hon gick fram och gav honom en kyss rakt på munnen.

Johannes ställde ner en väska hon aldrig sett förut.

– Vad är det?

– Du ska få se!

– Åh vad nyfiken jag blir. Vill du ha ett glas vin?

– Tack gärna.

Julia tog fram kontrollen och bytte rummets interiör från kök till sällskapsrum. En brasa tändes i den öppna spisen som uppenbarat sig och när Johannes kom in i rummet gav hon honom ett halvfyllt glas. De satte sig tillrätta framför brasan när Johannes sa:

– Jag har en present till dig.

Julia log mot honom men sa inget när han öppnade väskan han haft med sig.

– Det här är det käraste jag äger och jag vill att du ska ha det.